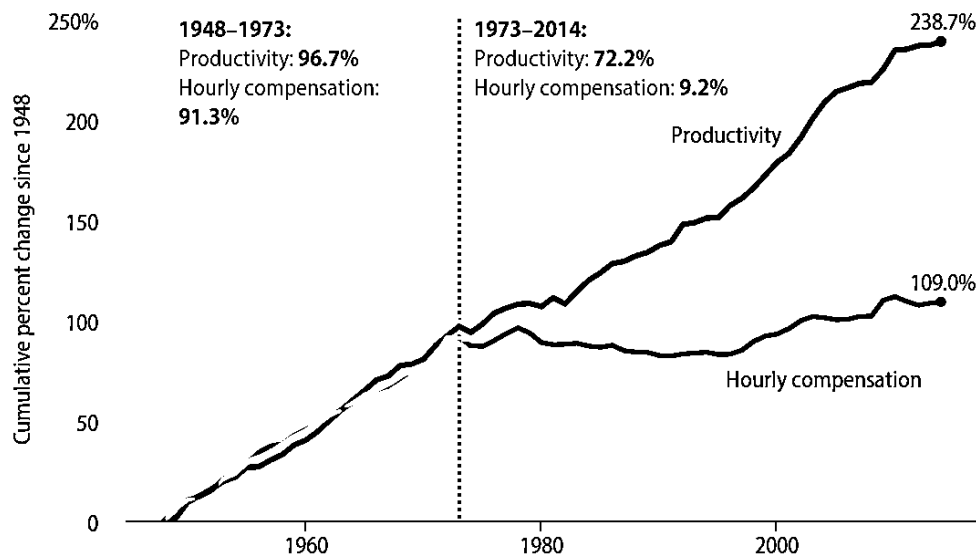

Εργατικοί αγώνες από τον κόσμο: Fight for \$15

Οι συνθήκες που έχουν επιβληθεί στις ζωές μας δεν είναι ούτε ελληνική πρωτοτυπία ούτε συμβαίνουν ξέχωρα από την πορεία της παγκόσμιας οικονομίας. Στα πλαίσια αυτά προσπαθούμε με έναν -ομολογουμένως μερικό κι ανολοκλήρωτο- τρόπο να έρθουμε σε επαφή με παρόμοιες καταστάσεις και τις απαντήσεις τους από το εργατικό κίνημα.

Η έρευνα "Understanding the Historic Divergence Between Productivity and a Typical Worker's Pay-Why It Matters and Why It's Real" έφερε ξανά στο φως της δημοσιότητας την πολύ πιο αργή αύξηση των μισθών των εργαζόμενων στις ΗΠΑ σε σχέση με την αύξηση της παραγωγικότητας. Η αύξηση των μισθών επί της ουσίας έχει «παγώσει» από τη δεκαετία του 70 και μετά. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με έρευνα του Ινστιτούτου Οικονομικής Πολιτικής (Economic Policy Institute-EPI), από το 1973 έως το 2013, το μέσο παραγόμενο κέρδος από μία ώρα εργασίας αυξήθηκε κατά 72%. Από την άλλη ο μισθός του μέσου εργαζόμενου αυξήθηκε μόλις κατά 9.2%. Αυτά τα δεδομένα απλώς μας δείχνουν το αποτέλεσμα συγκεκριμένων πολιτικών που έχουν εφαρμοστεί στις ΗΠΑ, σημειώνει η ίδια έκθεση, καταλήγοντας: Η τεράστια ανισότητα στο ποιος καρπώνεται τελικά τα οφέλη της παραγωγής, ως ανθρώπινο δημιούργημα, μπορεί να αντιστραφεί με πολιτικές που έχουν διαφορετικό προσανατολισμό από αυτές που μέχρι τώρα εφαρμόζονται.

Disconnect between productivity and a typical worker's compensation, 1948-2014

Note: Data are for average hourly compensation of production/nonsupervisory workers in the private sector and net productivity of the total economy. "Net productivity" is the growth of output of goods and services minus depreciation per hour worked.

Source: EPI analysis of data from the BEA and BLS (see technical appendix for more detailed information)

ECONOMIC POLICY INSTITUTE

Φτάνοντας στο σήμερα, βλέπουμε πως ενώ οι εργαζόμενοι παράγουν ολοένα και περισσότερο πλούτο, όχι μόνο δεν κερδίζουν παραπάνω για αυτό, αλλά πλέον δεν έχουν τα αναγκαία για να ζήσουν. Σύμφωνα με άλλη έρευνα του EPI, μέσω συλλογής στοιχείων από το Αμερικανικό Τμήμα Κατοικίας και Αστικής Ανάπτυξης, την Ομοσπονδιακή Διοίκηση Εθνικών Οδών, το Γραφείο Στατιστικών Εργασίας καθώς και άλλες κρατικές

πηγές, διαπιστώνει ότι, το μέσο κόστος ζωής στις ΗΠΑ, ξεπερνάει τις 65.000\$ το χρόνο για μία οικογένεια με 2 ενήλικες και 2 παιδιά. Το ποσό αυτό, κατά προσέγγιση, είναι 50.000\$ περισσότερο από ότι κερδίζει ένας εργαζόμενος που αμείβεται με βασικό μισθό. Επίσης το EPI εξέτασε το κόστος ζωής για τους ανύπαντρους ενήλικες και εντόπισε παρόμοιες διαφορές.

Βλέποντας αυτά τα στοιχεία, είναι εύκολο να καταλάβει κανείς πώς ξεπήδησαν τα κινήματα Occupy Wall Street-με το περίφημο σύνθημα είμαστε το 99%- αλλά και το κίνημα για τα 15\$/ώρα. Όσον αφορά στο δεύτερο, δεν είναι τυχαίο ότι ξεκίνησε από το χώρο της εστίασης, ένα χώρο που έχει να επιδείξει από τις χειρότερες σχέσεις εργασίας στο «Δυτικό κόσμο» και πάντα αποτελεί προάγγελο της επισφάλειας που αργότερα γενικεύεται και σε άλλους χώρους.

Το αίτημα για τα 15\$/ώρα δέχτηκε μεγάλη πολεμική από όλους αυτούς που έχουν συμφέρον να αποσιωπούν το πολύ απλό συμπέρασμα στο οποίο καταλήγουν οι παραπάνω έρευνες: Ότι ο μέσος Αμερικανός δεν μπορεί να ζήσει με το μισθό του ώστε αυτό το 1% να καρπώνεται τα αποτελέσματα μιας διαρκώς αυξανόμενης παραγωγικότητας. Το 1% προσπαθεί να πείσει ότι μια τέτοιου είδους κατοχύρωση θα οδηγήσει σε αυξήσεις στις τιμές ή σε απολύσεις. Από την άλλη, αρκετές Πολιτείες μιλούν για σταδιακή αύξηση του κατώτατου ωρομισθίου στα 15\$ σταδιακά μέχρι το 2020. Οποιαδήποτε ομοιότητα με τη σταδιακή επαναφορά του κατώτατου μισθού στα 751 ευρώ δεν είναι τυχαία - η ίδια λογική καλεί τους πολιτειακούς παράγοντες να υπόσχονται σταδιακές αυξήσεις για να ανακόψουν ή να ενσωματώσουν τα κινήματα που αναπτύσσονται. Το 1% ακόμα κι όταν αναγκάζεται να κάνει παραχωρήσεις το κάνει μόνο και μόνο για να κερδίσει χρόνο και να αντεπιτεθεί, καθιστώντας οποιαδήποτε κατάκτηση διαφιλονικούμενη και ασταθή. Ήδη έχουμε σημαντικά παραδείγματα κατοχύρωσης του αιτήματος 15\$/ώρα ή πλευρών αυτού στο Seattle, στο San Francisco, στο Los Angeles, πρόσφατα και στη Νέα Υόρκη. Η κατοχύρωση αυτή προς το παρόν δίνει ώθηση στο κίνημα των 15\$/ώρα, όμως όλα θα κριθούν σε βάθος χρόνου. Τα αφεντικά θα αντεπιτεθούν και τότε θα φανεί αν το διάστημα ενδιάμεσως θα το εκμεταλλευτεί καλύτερα η μία ή άλλη πλευρά. Το βασικό για το δικό μας στρατόπεδο είναι να κατακτηθεί η λογική του αγώνα μέχρι τέλους, της ρήξης με το 1%, τα κέρδη και τις ζημιές του. Με μόνο οδηγό τα εργατικά συμφέροντα!

Πλέον σε όλες τις πολιτείες των ΗΠΑ εμφανίζονται εργαζόμενοι σε διάφορους κλάδους, και όχι μόνο οι εργαζόμενοι στα fast food, που μαχητικά διεκδικούν την ίδια τους τη ζωή μέσα από οργάνωση και πάλη για το μισθό τους. Ο αγώνας έτσι πετυχαίνει πολλά περισσότερα από τα \$15 την ώρα. Αυξάνει, ταυτόχρονα, τις ικανότητες οργάνωσης και επικοινωνίας με τους άλλους, κερδίζει γνώση, αυτοσεβασμό και εργατική αυτοπεποίθηση. Οι συνάδελφοι μας στην Αμερική, οι λεγόμενοι και low wage workers (χαμηλόμισθοι εργαζόμενοι), έχουν ανοίξει ένα πολύ σημαντικό δρόμο. Ας μάθουμε από το παράδειγμά τους και ας επιχειρήσουμε και εμείς να ακολουθήσουμε τα χνάρια τους!

ATTACK

ΣΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΙΣΦΑΛΕΙΑ

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΔΗΜΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΔΕ ΘΑ ΜΕΙΝΕΙ ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΟ

ΟΧΙ ΑΛΛΕΣ ΘΥΣΙΕΣ ΣΤΟ ΒΩΜΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ-ΕΕ -ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΝ-ΔΗΜΩΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΩΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΚΟΙΝΩΦΕΛΟΥΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Κατέληξε ο 35χρονος εργαζόμενος Γεώργιος Σταμέλος που έχει προσληφθεί με πρόγραμμα Κοινωφελούς Εργασίας στην Υπηρεσία Καθαριότητας του Δήμου Μεγαρέων ύστερα από 4 μήνες που βρισκόταν σε κώμα. Ο θάνατος του εργαζόμενου δεν αποτελεί ένα μεμονωμένο περιστατικό αλλά ενώνεται με τη γραμμή αίματος των νεκρών των ΕΛΠΕ, του εργαζομένου στο ορυχείο της ΔΕΗ στην Πτολεμαΐδα αλλά και με τους ανώνυμους εκατοντάδες νεκρούς που τα στατιστικά δεν αποκαλύπτουν. Ο συγκεκριμένος συνάδελφος είχε **τραυματιστεί σοβαρά εν ώρα εργασίας πέφτοντας από απορριματοφόρο κάτω από αδιευκρίνιστες συνθήκες.** Είχε τοποθετηθεί από το Δήμο στο συγκεκριμένο πόστο χωρίς σύμβαση οδοκαθαριστή και δούλευε τη νύχτα εκτός του καθορισμένου ωραρίου εργασίας του. Αυτή ήταν η συνήθης πρακτική της συντριπτικής πλειοψηφίας των δημοτικών αρχών. Για αυτούς αποτελούσαμε φθηνό και αναλώσιμο εργατικό δυναμικό που θα κάλυπτε όποιο κενό υπήρχε στους δήμους και με οποιοδήποτε τρόπο. Μας αντιμετώπιζαν και μας αντιμετωπίζουν σα σκλάβους, σαν εργαζόμενους δεύτερης κατηγορίας. Κάναμε κυριολεκτικά τα πάντα, ίδιες ώρες, στα ίδια πόστα αλλά με διαφορετικές συμβάσεις και μισθούς, εκτός εργατικού δικαίου, χωρίς ατομικά μέσα προστασίας με κίνδυνο της υγείας και της ζωής μας.

Οι καταγγελίες σωματείων, εργατικών συλλογικοτήτων του Συντονιστικού Αγώνα των εργαζόμενων στα Πεντάμηνα τόνιζαν σε όλους τους τόνους και καθόλη τη διάρκεια των προγραμμάτων ότι αυτό το εργασιακό καθεστώς είναι εξαιρετικά επικίνδυνο. Αυτό το καθεστώς είναι υπεύθυνο για τα δεκάδες εργατικά ατυχήματα μέσα σε μόλις πέντε μήνες. Η κυβέρνηση όλα αυτά τα γνώριζε! Για αυτό είχε προβεί και στην έκδοση εγκυκλίου ευελπιστώντας ότι έτσι θα περιοριστούν τα περιστασιακά αυθαιρεσιών. Τι κι αν βγήκε η εγκύκλιος που αναγνώριζε μερικά από τα αυτονόητα δικαιώματά μας; Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ- ANEΛ όχι μόνο δεν έκανε τίποτα περαιτέρω προκειμένου να ενταθούν οι έλεγχοι και να μη κινδυνεύει η σωματική ακεραιότητα και η ζωή μας, αλλά κώφευε στις καταγγελίες μας, αρνούσαν να συναντηθεί μαζί μας και συστηματικά μας κορόιδευε! Τίποτα δε βγαίνει με χαρτοπόλεμο! Υπεύθυνη για το θάνατο του συναδέλφου μας, για τα δεκάδες εργατικά ατυχήματα είναι η κυβέρνηση, ο Κατρούγκαλος και η Αντωνοπούλου που προσπαθούν να μας πείσουν ότι η Κοινωφελής Εργασία είναι παράδεισος μπροστα στα voucher του ιδιωτικού τομέα. Υπεύθυνη είναι η κυβέρνηση που εξαγγέλλει νέα προγράμματα 100.000 και 150.000 θέσεων σκλαβιάς μέσα στον επόμενο χρόνο σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα. Υπεύθυνη είναι η κυβέρνηση που σχεδιάζει και ξανασχεδιάζει προσπαθώντας να δώσει ανθρώπινο πρόσωπό στις πιο απάνθρωπες συνθήκες δουλείας!

Δεν θα ανεχθούμε τον έγκλημα εις βάρος του συναδέλφου μας. Δε θα παίξουμε τη ζωή μας για τα σχέδια «καταπολέμησης» της ανεργία και της «ανάπτυξης» της μισοεργασίας-μισοανεργίας.

Οι υπεύθυνοι για το εργοδοτικό έγκλημα είναι όλοι όσοι εμπλέκονται στην προώθηση και διαιώνιση του καθεστώτος εξαίρεσης και αυθαιρεσίας των Κοινωφελών. Είναι οι Δήμοι και οι Περιφέρειες που αποδέχονται τη συνέχιση της λειτουργίας τους με την κάλυψη πόστων χωρίς προσλήψεις μόνιμου προσωπικού, καθιερώνοντας τις εργασιακές σχέσεις της ανακύκλωσης ανέργων. Είναι ο ΟΑΕΔ, μέσω του οποίου υλοποιούνται τα προγράμματα, που παίζει το ρόλο της εταιρίας ενοικίασης φθηνού και αναλώσιμου εργατικού δυναμικού. Πάνω απ' όλα, είναι οι προηγούμενες Κυβερνήσεις και η τωρινή που συνεχίζει ακάθεκτη την ίδια πολιτική της εξαθλίωσης, η Ε.Ε. και όλο το σύστημα της παρακμής που μας πετάνε στον εργασιακό μεσαίωνα και προωθούν αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις σε όλα τα πεδία της ζωής μας.

-ΚΑΜΙΑ ΑΝΟΧΗ-ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΟΥΝ ΤΩΡΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΔΗΜΟΙ

-ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΤΩΝ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΩΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΚΟΙΝΩΦΕΛΟΥΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΜΟΡΦΗΣ ΕΛΑΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

-ΚΑΝΟΝΙΚΕΣ ΠΡΟΣΛΗΨΕΙΣ, ΜΕ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΜΙΣΘΟΥΣ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΛΥΦΘΟΥΝ ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΗΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ

-ΟΧΙ ΑΛΛΕΣ ΑΝΘΡΩΠΟΘΥΣΙΕΣ ΣΤΟΝ ΒΩΜΟ ΤΟΥ ΚΕΡΔΟΥΣ

-ΜΟΝΙΜΗ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ!

ATTACK
ΣΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΙΣΦΑΛΕΙΑ

ΜΟΝΙΜΗ & ΣΤΑΘΕΡΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ
ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ - ΟΡΓΑΝΩΣΗ
ΙΣΗ ΑΜΟΙΒΗ ΓΙΑ ΙΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑ
AGAINST MODERN SLAVERY

στοιχεία επικοινωνίας: againstmodernslavery@gmail.com / www.attack.org.gr / 6987802255

Προς την αγωνιζόμενη νεολαία της Γαλλίας

Νέοι και νέες της Γαλλίας,

Οι κινητοποιήσεις σας αποτελούν φάρο για όλη την νεολαία της Ευρώπης, η οποία πλήττεται από την επίθεση των αντιδραστικών κυβερνήσεων, της Ευρωπαϊκής Ένωσης, του ΔΝΤ. Με αυτή την επιστολή θέλουμε να σας εκφράσουμε την αμέριστη διεθνιστική μας αλληλεγγύη. Θέλουμε να διδαχτούμε από τους δικούς σας αγώνες, να συντονίσουμε το δικό μας βήμα με το δικό σας.

Οι αγώνες σας, που αψηφούν το στρατιωτικό νόμο και τη βίαιη καταστολή, είναι και δικοί μας αγώνες. Όπως και εσείς έτσι και εμείς αντιμετωπίζουμε ένα καθεστώς μόνιμης ανεργίας και ελαστικής εργασίας. Η νεολαία μας ωθείται στην μετανάστευση σε αναζήτηση μιας καλύτερης ζωής. Πολλοί από εμάς συνεχίζουμε να μένουμε με τους γονείς μας παρότι μεγαλώσαμε, αφού αδυνατούμε να συντηρηθούμε μόνοι μας, να διασκεδάσουμε, να μορφωθούμε, να ερωτευτούμε, να ζήσουμε. Η νεολαία αποτελεί το πειραματόζωο της πολιτικής τους. Ενώ από τη μία προσπαθούν να εκμεταλλευτούν στο έπακρο τις δυνατότητες μας, παράλληλα τεράστια τμήματα της γενιάς μας αντιμετωπίζουν τον εφιάλητη της ανεργίας του μαρασμού των ικανοτήτων και της δημιουργικότητας μας. Στόχος τους να δουλεύουμε με τους χειρότερους όρους, ελαστικά, χωρίς καμία ασφάλιση. Το νομοσχέδιο El Khomri είναι πλήρως εναρμονισμένο με αυτές τις επιδιώξεις, και μας θυμίζει τα μέτρα που πήραν και στην Ελλάδα οι κυβερνήσεις όλα αυτά τα χρόνια της κρίσης. Μας υπενθυμίζει ότι η επίθεση είναι ενιαία παρά τις διαφορετικές ταχύτητες προώθησής της. Κι αν σήμερα βρίσκεστε εσείς στο στόχαστρο, στην επόμενη στροφή θα βρεθούμε εμείς.

Παλεύουμε, λοιπόν, μαζί σας, γιατί, όπως λέτε κι εσείς, “αξίζουμε πολύ περισσότερα”. Σας ευχαριστούμε που μας υπενθυμίσατε ότι τίποτα δεν έχει τελειώσει και δεν έχει κριθεί. Η νίκη του αγώνα σας ξεπερνάει τα σύνορα της Γαλλίας, και μας δίνει κουράγιο να συνεχίσουμε και τους δικούς μας αγώνες.

Αυτές τις μέρες στην Ελλάδα, ενώ σε όλη την Ευρώπη ορθώνονται τείχη στους πρόσφυγες που ξεριζώσαν από τους τόπους τους με τις πολιτικές τους ΕΕ, ΗΠΑ και κυβερνήσεις, ο λαός μας με τη νεολαία στην πρώτη γραμμή δείχνει την αμέριστη αλληλεγγύη του. Παλεύουμε να μην κυριαρχήσει ο ρατσισμός και ο φασισμός. Διεκδικούμε ανοιχτά σύνορα στην Ευρώπη, άσυλο, προστασία και στέγαση για όλους και εναντιωνόμαστε στις απελάσεις και επαναπροωθήσεις των προσφύγων στη γειτονική Τουρκία. Προσπαθούμε να χτίσουμε σχέσεις αλληλεγγύης, να ανοίξουμε δρόμους ισότητας, οικοδομώντας χώρους ελευθερίας για τους κοινούς μας αγώνες.

Αυτές τις μέρες στην Ελλάδα δίνουμε το δικό μας αγώνα για την ανατροπή του νέου αντιασφαλιστικού νομοσχεδίου αλλά και όλου του πακέτου των μέτρων που ετοιμάζει η κυβέρνηση, με την ΕΕ και το ΔΝΤ. Δίνουμε τη μάχη για να μην τολμήσει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ να φέρει το δικό της νόμο El Khomri όπως σχεδιάζει.

Δεν θα ξεχάσουμε 10 χρόνια πριν ότι οι δικές σας κινητοποιήσεις ενάντια στον νόμο “για την ισότητα των ευκαιριών” και το Σύμφωνο Πρώτης Απασχόλησης (CPE) ενέπνευσαν το νεολαιϊστικό κίνημα στην Ελλάδα. Από το φοιτητικό κίνημα του 06-07, την εξέγερση του Δεκέμβρη του 08 μετά τη δολοφονία του Γρηγορόπουλου, τον παλλαϊκό-πανεργατικό ξεσηκωμό του '10-'12, μέχρι το μαζικό ΟΧΙ των νέων στο περσινό δημοψήφισμα, η νεολαία έχει βάλει τις δικές της παρακαταθήκες στον αγώνα του λαού μας. Σε όλη αυτή την πορεία, έχουμε συνειδητοποιήσει ότι για να μπορούν να νικήσουν οι αγώνες οφείλουν να έχουν συγκεκριμένη στόχευση προκειμένου να είναι πραγματικά νικηφόροι και να ανοίξουν τον δρόμο για την συνολική ανατροπή.

Στόχευση που πρέπει να αφορά την ανατροπή των επιδιώξεων να μας κάνουν νεολαία της ανεργίας και της επισφάλειας, γενιά χωρίς μέλλον. Παρά τα όσα ισχυρίζονται πολιτικά κόμματα και ΜΜΕ μπορούμε να δουλεύουμε όλοι με ικανοποιητικό μισθό. Μπορούμε να είμαστε όλοι ασφαλισμένοι. Μπορούμε να δουλεύουμε με σταθερές και ανθρώπινες σχέσεις εργασίας, αρκεί να πληρώσουν οι εργοδότες, οι κυβερνήσεις, η ΕΕ και οι πολιτικές τους.

Για να συμβεί όμως αυτό θα πρέπει η πρωτοβουλία των κινήσεων βρίσκεται στα όργανα του κινήματος και όχι στις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες, που τα έχουν βρει με τις κυβερνήσεις. Με ενθουσιασμό είδαμε να επιβάλλετε τις δικές σας συνεχιζόμενες κινητοποιήσεις, να επιλέγετε το δρόμο της από τα κάτω οργάνωσης, των Γενικών Συνελεύσεων, του μαχητικού αγώνα κόντρα στις λογικές διαπραγμάτευσης του γραφειοκρατικού συνδικαλισμού. Με ενθουσιασμό υποδεχτήκαμε την απόρριψη των προτάσεων για “βελτιστοποίηση” του νομοσχεδίου, και τη συνέχιση των κινητοποιήσεων σας για την πλήρη απόσυρση του νομοσχεδίου ΕΙ Κhomi.

Ο αγώνας μας θα πρέπει να έχει διάρκεια και να χαρακτηρίζεται από επιμονή μέχρι την τελική νίκη. Ακριβώς επειδή δεν υιοθετούμε την λογική των συμβολικών κινήσεων, οι αγώνες μας ολοκληρώνονται μόνο όταν μας δώσουν αυτά που απαιτούμε. Άρα κλιμακώνουμε μέχρι να ανατρέψουμε αυτούς και την πολιτική τους, κλιμακώνουμε με μαχητικές σε περιεχόμενο και μορφή κινητοποιήσεις μέχρι να επιβάλλουμε το δίκιο μας.

Εκτιμάμε ότι τα παραπάνω κριτήρια όχι απλά τα κατέχετε, αλλά τα διδάσκετε στην νεολαία της Ευρώπης. Είναι σημαντικό για εμάς να δικαιωθεί ο αγώνας σας. Γιατί τον θεωρούμε και δικό μας αγώνα. Θα αποτελέσει μια σημαντική απόδειξη ότι οι αντίπαλοι μας δεν είναι ανίκητοι! Θα δώσει το έναυσμα για ένα ξεσηκωμό της νεολαίας σε όλη την Ευρώπη. Και να είστε σίγουροι ότι έρχονται και οι δικές μας μέρες. Μέρες όπου η νεολαία θα δείξει την δύναμη της, την μαχητικότητα, την επιμονή της για να ζήσει ένα καλύτερο αύριο. Μέρες που όλοι αυτοί που μας θέλουν υπάκουους θα πληρώσουν για την αθλιότητα που ζούμε. Για τους πνιγμένους πρόσφυγες στο Αιγαίο, για τους άνεργους που ψάχνουν δουλειά για να επιβιώσουν, για όλους εκείνους που δουλεύουν για ψίχουλα, για όλους αυτούς. Και εκείνες τις μέρες θα ξεκινήσουμε να χτίζουμε την δική μας κοινωνία, χωρίς εκμετάλλευση, φτώχεια, πόλεμο και ρατσισμό, με κριτήριο όχι τα κέρδη των λίγων αλλά τις ανάγκες των πολλών. Δίνουμε τη μάχη με ενθουσιασμό και χωρίς φόβο, έχοντας πάντοτε στο μυαλό μας αυτό που εσείς γράψατε στους τοίχους του πανεπιστημίου της Σορβόνης:

«Η κατάσταση είναι εξαιρετική! Πού θα σκορπίσουμε τις στάχτες του παλιού κόσμου;»

Με τη νίκη!

Συντροφικά,

ΑΝΥΠΟΤΑΧΤΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

Πανελλαδικό Συντονιστικό της ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ

ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΔΙΚΤΥΟ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΑΤΤΑΚ στην ανεργία και την επισφάλεια

BLOCK IT! νέοι/νέες ενάντια στο νέο ασφαλιστικό

Δίκτυο Ελεύθερων Φαντάρων ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ

ΕΝΙΑΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΚΙΝΗΣΗ σε ΑΕΙ-ΤΕΙ

ΛΑΝΤΖΑ / εργατική συσπείρωση στον επισιτισμό – τουρισμό

ΥΓ: Ο νους μας είναι στους αγώνες σας ..

Συμβάσεις Έργου, μπλοκάκια και δουλειά με το κομμάτι-ή τι σημαίνει στ' αλήθεια το να είσαι «αφεντικό του εαυτού σου»

του Φάνη Δαγκλή

Σύμβαση έργου υπάρχει όταν ένα πρόσωπο αναλαμβάνει την υποχρέωση να εκτελέσει ορισμένο έργο για λογαριασμό άλλου προσώπου ή φορέα αντί καταβολής του συμφωνημένου μισθού σε καθορισμένο ή όχι χρονικό διάστημα. Οι εργαζόμενοι φασόν αμείβονται «με το κομμάτι», δηλαδή με κάθε μερικό αποτέλεσμα της εργασίας που παρέχουν. Ο εργαζόμενος αφού αμείβεται βάσει των κομματιών που θα παραδώσει, η επιλογή του χρόνου, του τρόπου και τόπου εργασίας του ανήκει αποκλειστικά σ' αυτόν.

Ο πραγματικός χαρακτήρας, όμως, μιας σύμβασης γίνεται αντιληπτός μέσω των συνθηκών της ίδιας της εργασίας. Αν ο εργαζόμενος δουλεύει με πλήρες ωράριο αποκλειστικά στο χώρο του εργοδότη, έτσι ώστε να μην ασχολείται με άλλους «πελάτες», τότε δεν μπορούμε παρά να μιλάμε για σύμβαση εργασίας, ανεξάρτητα από τον χαρακτηρισμό που δίνει ο εργοδότης ή και τα δύο μέρη κατά τη σύναψή της.

Ουσιαστικά μιλάμε για μια μορφή επισφάλειας που επιτρέπει στον εργοδότη να «γλιτώνει» όλες τις προστατευτικές για τον εργαζόμενο διατάξεις της εργατικής νομοθεσίας, την καταβολή αποζημίωσης σε περίπτωση απόλυσης, την τήρηση ωραρίου, τις υποχρεώσεις σχετικά με την ασφάλιση.

Αυτού τους είδους εργασία δεν είναι πρωτοτυπία της ελληνικής πραγματικότητας. Ένα παράδειγμα αποτελούν τα *bike couriers* στις Η.Π.Α., που διεκπεραιώνουν τις μεταφορές οποιουδήποτε είδους μέσα στην πόλη. Όταν ο χώρος εργασίας αποτελείται από όλες τις κεντρικές λεωφόρους μιας μητρόπολης, είναι προφανές ότι στις αντικειμενικές δυσκολίες αυτής της εργασίας περιλαμβάνονται ο αυξημένος κίνδυνος σοβαρού τραυματισμού και η εργασία κάτω από οποιεσδήποτε καιρικές συνθήκες, ενώ ταυτόχρονα θα πρέπει να αναφερθεί ότι το κόστος σε εξοπλισμό δεν είναι καθόλου ευκαταφρόνητο.

Ενώ όμως οι εργαζόμενοι στον κλάδο αυτό πληρούν όλα τα κριτήρια για να θεωρούνται μισθωτοί, κατά βάση εργάζονται ως εξωτερικοί συνεργάτες. Αυτός ο «δημιουργικός» τίτλος αποκρύπτει την πραγματική κατάσταση, στην οποία συγκεντρώνονται πολλά από τα χαρακτηριστικά της σύγχρονης εργατικής τάξης. Η κακοπληρωμένη εργασία (αφού πληρώνονται με το «κομμάτι» –

δηλαδή τον αριθμό των διανομών), που πολλές φορές δεν συμπληρώνει καν τον κατώτατο μισθό, το διαρκές αίσθημα ανασφάλειας, η εργοδοτική αυθαιρεσία και η πολυδιάσπαση των εργαζομένων.

Οι επιπτώσεις αυτής της μορφής εργασίας φαίνονται ιδιαίτερα έντονα τόσο σε περιπτώσεις τραυματισμών όσο και στην αγορά και συντήρηση του εξοπλισμού που είναι απαραίτητος για την δουλειά, αφού πλέον τα «βάρη» αυτά μεταφέρονται από τον εργοδότη στον εργαζόμενο. Είναι ενδεικτική η συσσώρευση δυσβάσταχτων χρεών σε περίπτωση ατυχημάτων, αφού αναρρωτικές άδειες ή επιδόματα αποτελούν άγνωστες λέξεις στη γλώσσα της επισφάλειας!

Μπορεί, λοιπόν, ο Αμερικάνος «συνεργάτης» που κάνει διανομές να μην είναι η χαρακτηριστικότερη εικόνα που έχουμε για τον εργαζόμενο με μπλοκάκι στην Ελλάδα. Παρ' όλα αυτά, μπορούμε με βεβαιότητα να πούμε ότι τα βασικά αποτελέσματα που προκύπτουν από το μπλοκάκι είναι ίδια: Μεταφορά των υποχρεώσεων από τους εργοδότες στις πλάτες των εργαζομένων, είτε αυτό αφορά την αυτασφάλιση και τις εισφορές στα ταμεία, είτε αφορά μειώσεις στους πραγματικούς μισθούς και στην απελευθέρωση των ωραρίων, είτε αφορά την μεταμόρφωση της απόλυσης σε απλή «λήξη της συνεργασίας».

στοιχεία επικοινωνίας: againstmodernslavery@gmail.com / www.attack.org.gr / 6987802255

Υπάρχει μια εταιρία-κολοσσός στις ΗΠΑ που γίνεται απεργία εδώ και δύο μήνες

του Γιάννη Σαλάπα*

Η [Verizon](#) είναι η μεγαλύτερη εταιρία Τηλεπικοινωνιών στις ΗΠΑ από το 2014 και μετά, με τζίρο το 2015 μόνο 131,62 δις δολάρια. Απασχολεί 177.900 εργαζόμενους στους διάφορους κλάδους της, στην σταθερή τηλεφωνία, στην συνδρομητική τηλεόραση, στην κινητή τηλεφωνία ακόμα και στις υπηρεσίες δικτύου και στην τεχνική υποστήριξη του Πρωτοκόλλου Ιντερνετ. Ναι, αυτού του Πρωτοκόλλου που χρησιμοποιεί κάθε υπολογιστής, κινητό, Ρούτερ κ.ο.κ για να μπει στο Facebook στο Youtube και φυσικά στο site μας.

Όλη αυτή η εισαγωγή έγινε για να καταλάβουμε τι μεγαθήριο είναι αυτή η εταιρία και κατά συνέπεια πόσο τεράστιος ο αγώνας και το κουράγιο των 40.000 εργαζόμενων της στην σταθερή τηλεφωνία που συνεχίζουν για δεύτερο μήνα την απεργία για την διατήρηση των θέσεων εργασίας τους, των μισθών και της ασφάλισής τους.

Η απεργία ξεκίνησε στις 13 Απριλίου όταν οι διαπραγματεύσεις των σωματείων CWA και IBEW (Εργάτες Τηλεπικοινωνιών Αμερικής και Διεθνή Αδελφότητα Ηλεκτρολόγων Εργατών αντίστοιχα) με την εταιρία για νέα συλλογική σύμβαση, καθώς η προηγούμενη έχει ήδη λήξει από τον Αύγουστο του 2015 αποδείχθηκαν άκαρπες μετά από 9 μήνες. Τα σωματεία αντιστέκονται στις μειώσεις προσωπικού και στο ψαλίδισμα του "προνομίου" της ιατροφαρμακευτικής ασφάλισης. 40.000 εργαζόμενοι, το σύνολο σχεδόν των εργαζόμενων στο τμήμα, ξησηκώθηκαν για να διασφαλίσουν τους αξιοπρεπείς όρους εργασίας σε μια σχετικά 'καλή' δουλειά, όπως χαρακτηριστικά αναγράφεται και στις πικέτες τους: Strike for good jobs- Απέργησε για καλές δουλειές! Στάθηκαν όμως και ενάντια στις απαιτήσεις των αφεντικών να γίνει ακόμα πιο εύκολη η διαδικασία της υπενοικίασης εργαζομένων και της μεταφοράς μεγάλου μεριδίου της δουλειάς σε χώρες με πιο φθηνά εργατικά χέρια. Αυτό θα θυμίζει κάτι και σε όλους όσους δουλεύουν στον κλάδο των Τηλεπικοινωνιών και της Πληροφορικής στην Ελλάδα. Το συντριπτικό ποσοστό των εργαζόμενων στην Cosmote, Vodafone, Wind, Forthnet, Cyta δουλεύει με εργολαβίες, αν όχι με υπεργολαβίες. Με μισθούς πείνας, εντατικά ωράρια και ανύπαρκτα δικαιώματα. Αυτός ο εργασιακός μεσαίωνας καθώς και το μορφωμένο εργατικό δυναμικό είναι που κάνει και την Ελλάδα μια ελκυστική χώρα για επενδύσεις στον κλάδο. Δεν είναι τυχαίο ότι Apple, Nokia, Microsoft, Kaspersky και δεκάδες άλλοι κολοσσοί κάνουν την εμφάνισή τους με τμήματα ανάπτυξης ή υποστήριξης τα τελευταία χρόνια. Και η Verizon με την σειρά της θα μπορούσε να κοιτάει προς τα μας όταν λιγουρεύεται φθηνούς (πάμφθηνους για την ακρίβεια) εργάτες.

Η εταιρία σε αυτό το διάστημα έχει βρει διάφορους τρόπους να τρομοκρατήσει τους απεργούς από την μια, να τους συσπειρώσει από την άλλη, θα έλεγε κανείς. Αναφέραμε προηγουμένως ως προνόμιο σε εισαγωγικά την ιατροφαρμακευτική ασφάλιση αφού αυτή δεν είναι υποχρεωτική στην Αμερική. Έτσι όταν τον Μάιο η εταιρία έκοψε εξολοκλήρου την ασφάλιση στους απεργούς δεν άνοιξε ρουθούνι για την αμερικάνικη δικαιοσύνη. Οι απεργοί όμως δεν μάσησαν. Δημιούργησαν έκτακτο ταμείο υγείας για αυτούς και τις οικογένειές τους σε περίπτωση ανάγκης.

Απόπειρα δεύτερη: Προσπάθησε με recruiters να παρέμβει στις διαμαρτυρίες και στις συγκεντρώσεις τους και να πείσει ατομικά κάποιους από αυτούς να γυρίσουν πίσω στην δουλειά. Η εταιρία έχει ανακοινώσει ότι κατάφερε να βρει χίλιους απεργοσπάστες-μέλη σωματείων. Ακόμα και αυτό το μικρό ποσοστό (3% των εργαζόμενων) αμφισβητείται όμως.

Απόπειρα τρίτη και πλέον σιχαμένη: Έχουν γεμίσει οι εφημερίδες ολοσέλιδες διαφημίσεις- αγγελίες όπου αναζητά απεργοσπάστες σαν προσωρινό προσωπικό. Ούτε εδώ τα καταφέρνει τόσο καλά η Verizon αν και περηφανεύεται ότι έχει βρει 'χιλιάδες', εκτίμηση που [ακόμα και το Fortune](#) βρίσκει υπερβολική και τοποθετεί εντός εισαγωγικών επίσης. Και με τον εργασιακό νόμο της Αμερικής από το 39' και μετά οι

απεργοί δεν χάνουν απλά μεροκάματα και την ασφάλιση τους αλλά είναι πιθανό να χάσουν και τις δουλειές τους και να αντικατασταθούν από τους απεργοσπάστες. Και ναι, όλα αυτά είναι νομιμότητα.

Η απεργία στην Verizon είναι ένας αγώνας δρόμου αντοχής με τέρμα την νίκη των απεργών ή της εταιρείας. Πλέον δεν υπάρχει πισωγύρισμα. Η εταιρεία έχει προετοιμάσει προϋπολογισμό για το πρώτο τρίμηνο μετά την απεργία αλλά αν συνεχιστεί παραπέρα είναι πολύ κοντά στο να βγει εκτός προϋπολογισμού για ολόκληρο το οικονομικό έτος, όπως [αναφέρει και το Reuters](#). Από την άλλη οι απεργοί δεν κάνουν προϋπολογισμούς για τρίμηνα, τετράμηνα και οικονομικά έτη αλλά μέρα με την μέρα, παλεύουν να επιβιώσουν ο ένας με την βοήθεια του άλλου, αυτοί και οι οικογένειες τους, με το ταμείο απεργίας και το ταμείο αλληλεγγύης.

Όποια και αν είναι η κατάληξη θα σιγματίσει τον κόσμο της εργασίας στην Αμερική. Την εργατική τάξη στην Μητρόπολη του καπιταλισμού, που ξυπνάει, οργανώνεται και διεκδικεί. Είναι η εργατική τάξη που ζει την κατάρρευση του αμερικάνικου ονείρου, είναι οι απόφοιτοι κολλεγίων που πρώτη φορά μετά από χρόνια μένουν άνεργοι. Είναι αυτοί που δεν θέλουν να ζουν για πάντα με επιδόματα της πρόνοιας και food stamps. Αυτοί οι νέοι που δεν θέλουν η μόνη τους διέξοδος να είναι ο στρατός. Είναι οι εργάτες που απαιτούν 15\$ την ώρα βασικό μισθό στα McDonalds, οι καθηγητές και οι γονείς που απαιτούν δημόσια σχολεία των κόντρα στις ιδιωτικοποιήσεις που προωθούνται με γοργούς ρυθμούς σε όλες τις πολιτείες, είναι η μαύρη μάνα που κραυγάζει όταν οι μπάτσοι σκοτώνουν τα παιδιά της.

Η δύναμη της μεγαλώνει με την οργάνωση της και φτάνει και στην κεντρική πολιτική σκηνή. Εν μέσω προεκλογικής περιόδου έχει γίνει κύριο θέμα της συζήτησης από τον Μπερνι και την Χίλαρυ μέχρι και τον Τραμπ. Άλλοι τους τάζουν, άλλοι τους συμμαρίζονται και άλλοι τους διαχωρίζουν σε ντόπιους και ξένους. Αποκορύφωμα της πολιτικής δράσης των σωματείων και της οργανωμένης τάξης ήταν η διαδήλωση έξω από το χώρο που προγραμματιζόταν η προεκλογική ομιλία του Ντόναλντ Τραμπ στο Σικάγο, από το πιο προωθημένο τμήμα του κινήματος των 15\$.

Δεν είναι η Αμερική κάποιο φωτεινό παράδειγμα. Είναι όμως ένα σημάδι των καιρών μας. Όπως είναι και η εξέγερση των νέων στην Γαλλία μαζί με τις απεργίες των διυλιστηρίων και των εργοστασίων παραγωγής ενέργειας, που παραλύουν την παραγωγή εν γένει. Τα κέντρα του άλλοτε κραταιού καπιταλισμού καταρρέουν(;) και δείχνουν τα νύχια τους, πιο άγρια, πιο ολοκληρωτικά από ποτέ. Και είναι ο καιρός για αυτούς που δεν έχουν άλλο μέσο για να ζήσουν πέρα από τη δουλειά τους να βγάλουν τις ανάγκες τους μπροστά. Αυτοί που παρήγαγαν το πρωτόκολλο ίντερνετ και το λαπτοπ σου και διαβάζεις αυτό το κείμενο και ας καρπώνονται την δημιουργία η Verizon, η Toshiba, η Apple και μια χούφτα ακόμη εταιρείες. Η πάλη τους-και πάλη μας- μπορεί να ορίσει το πώς θέλουμε να δουλεύουμε, το πώς θέλουμε να ζούμε!

*μέλος του σχήματος στο χώρο της πληροφορικής και των τηλεπικοινωνιών **Radical I.T.** και της **Attack** στην ανεργία και την επισφάλεια.

ATTACK
ΣΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΙΣΦΑΛΕΙΑ

mail: againstmodernslavery@gmail.com / <http://www.attack.org.gr> / τηλ:6987802255

Μ' ΑΓΩΝΕΣ ΑΝΑΤΡΕΠΟΥΜΕ ΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΣΚΛΑΒΙΑ

Δεν χρειάζεται να έλεγε κανείς να περιγράψουμε την πραγματικότητα που όλοι ζούμε. Όλοι εμείς, οι νέοι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, οι φοιτητές την γνωρίζουμε πολύ καλά. Η ανεργία στο 24% και για τους "τυχερούς" εργαζόμενους οι part-time δουλειές, η απλήρωτη εργασία και τα μαύρα μεροκάματα αποτελούν κομμάτι του εργασιακού μεσαίωνα, της μόνης πραγματικότητας που έχουμε ζήσει. Δεν προλάβουμε ούτε καν τις σχετικά σταθερές σχέσεις εργασίας που υπήρχαν αρκετά χρόνια πριν. Προλάβουμε όμως μέσα στα χρόνια του μνημονίου να δούμε τον εργασιακό χάρτη να διαλύεται και να ξαναχτίζεται από την αρχή με πιο σκληρούς όρους εντατικοποίησης και πιο ελαστικές σχέσεις εργασίας, με μισθούς πείνας. Προλάβουμε να δούμε την αντικατάσταση του όρου εργασία με τον όρο απασχόληση ή ωφέλεια (για ποιόν;) και τον μισθό μας να γίνεται επίδομα. Αντίστοιχα ο εργαζόμενος έγινε συνεργάτης-μπλοκάκις ή ωφελούμενος voucheras και πενταμηνίτης. Και εν τέλει είναι τέτοια η πολυπλοκότητα του εργασιακού μεσαίωνα που αν θέλουμε να την ανατρέψουμε ίσως χρειάζεται να την ξαναπεριγράψουμε.

Ανεργία και προγράμματα «μείωσης» της

Με την ανεργία στα υψηλότερα ποσοστά της ειδικά για τους νέους και ειδικότερα για τις γυναίκες (28% έναντι 20% στους άνδρες) οι μνημονιακές κυβερνήσεις μαζί με ΕΕ και κεφάλαιο κινητοποίησαν όλες τις δυνάμεις για να την αντιμετωπίσουν. Με προγράμματα του ΟΑΕΔ χρηματοδοτούμενα από τα κοινοτικά κονδύλια των ΕΣΠΑ θα την μείωναν προσφέροντας 5μηνη εργασία είτε στον ιδιωτικό τομέα (voucher) είτε στον δημόσιο με τα κοινωφελή προγράμματα. Αυτό που πέτυχαν όμως και αυτό που στόχευαν εξ αρχής ήταν να ανακυκλώνουν την τεράστια μάζα των ανέργων προσφέροντας ταυτόχρονα δωρεάν εργατικό δυναμικό στα αφεντικά για πέντε μήνες και τεράστια κέρδη στα σκλαβοπάζαρα των ΚΕΚ. Από την άλλη με τα πεντάμηνα λειτούργησε ο κατεστραμμένος δημόσιος τομέας (δήμοι, νοσοκομεία, υπηρεσίες+) με τον πιο φθινό διαθέσιμο τρόπο χωρίς να χρειαστεί να κάνουν τις απολύτως αναγκαίες προσλήψεις μόνιμου προσωπικού. Και στις δύο περιπτώσεις η κυβέρνηση αποφεύγει να δώσει επίδομα ανεργίας στους εργαζόμενους στα προγράμματα. Και τα νέα προγράμματα, 8μηνα πλέον, θα έχουν την ίδια λειτουργία και μάλιστα έρχονται να καθιερώσουν αυτό το μοντέλο εργασίας και να το κάνουν πιο αποδοτικό για τον κρατικό μηχανισμό. Σε συνδυασμό μάλιστα με την αντιμεταναστευτική πολιτική θα στέλνουν τους εξαθλιωμένους άνεργους να φυλάνε στα hotspots τους εξαθλιωμένους πρόσφυγες! Στο ίδιο κλίμα κινείται και το Υπουργείο άμυνας που σχεδιάζει να προσλάβει ΟΒΑ (οπλίτες βραχείας ανακατατάξεως) σε ειδικότητες όπως ιατροί, πολιτικοί μηχανικοί κτλ για να τους βγάλουν την δουλειά στο μισό κόστος από ότι αν τους προσλάμβαναν κανονικά! Η κυβέρνηση με τις ευλογίες τις ΕΕ και του κεφαλαίου αξιοποιεί κάθε μηχανισμό που έχει στην διάθεση της και χρησιμοποιεί εργαλεία την ανεργία, δεν την μειώνει, την συντηρεί και την ανανεώνει για να εξαθλιώσει ακόμη περισσότερο το σύνολο της εργατικής τάξης και να ρίξει τα μεροκάματα μας.

Ελαστικές σχέσεις εργασίας- Μαύρη εργασία-Εργοδοτική τρομοκρατία

Για όλους τους υπόλοιπους που δεν δουλεύουν στα προγράμματα η κατάσταση δεν είναι καλύτερη. Η νεολαία ειδικά απασχολείται κατά κύριο λόγο στους κλάδους του επισιτισμού-τουρισμού, του εμπορίου και των τηλεπικοινωνιών, σε όλες τις σεσημασμένες εργασιακές γαλέρες. Αυτό συνήθως γίνεται βεβαίως με όρους ελαστικής εργασίας, 4ωρα, 6ωρα ή ότι βολεύει τον εργοδότη. Το φαινόμενο αυτό έχει λάβει διαστάσεις κανόνα πλέον καθώς μέσα στ 2015 μόλις 45% των συμβάσεων που υπεγράφησαν δεν αφορούσαν ελαστικές σχέσεις εργασίας, ποσοστό τριπλάσιο σε σχέση με το 2009. Ατομικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου, μηνιαίες ακόμη και δεκαπεντάμηνες συμβάλλουν στο σκηνικό της επισφάλειας. Συμφώνα με τα στατιστικά της ΓΣΕΕ (από έρευνες καλά πάνε) 70% των απολύσεων αφορά συμβάσεις ορισμένου χρόνου. Ο βασικός μισθός πείνας είναι η πραγματικότητα για την πλειοψηφία των εργαζόμενων και όσοι παίρνουν κάτι παραπάνω συνήθως αναπληρώνουν με ώρες ολόκληρες απλήρωτων υπερωριών. Η εντατικοποίηση των σχέσεων εργασίας μας και η συνεχής τρομοκρατία στους χώρους δουλειάς έχει γίνει ο κανόνας, είτε με τους άπιαστους στόχους στα call-center είτε με την φούστα που πρέπει να κοντύνει για να τραβήξει περισσότερους πελάτες. Η αξιοπρέπεια της τάξης και της γενιάς μας τσαλακώνεται για 3 ευρώ την ώρα καθαρά. Και μην ξεχνάμε αυτούς που δουλεύουν μαύρα και φοβούνται να αντιμιλήσουν γιατί μετά από δυο χρόνια δουλειάς ούτε το πενιχρό επίδομα ανεργίας των 360€ δεν θα πάρουν. Και αυτοί οι εργαζόμενοι λοιπόν μισοάνεργοι είναι σαν τους voucheras και τους πεντάμηνους.

Ποια είναι η Attack στην ανεργία και την επισφάλεια;

Είμαστε μια κοινωνικοπολιτική συλλογικότητα νέων εργαζόμενων που προκύψαμε από την εποχή μας. Στην Ελλάδα των μνημονίων αντιληφθήκαμε πως η ανεργία δεν χρησιμοποιείται παραδοσιακά από το κεφάλαιο πλέον αλλά στην εποχή της κρίσης έχει αναβαθμισμένο εργαλείο χαρακτήρα. Δεν χρησιμοποιείται δηλαδή απλά για να

εκφοβίζει τους ήδη εργαζόμενους και να ρίχνει τα μεροκάματα αλλά το καταφέρνει ακόμη πιο αποδοτικά εναλλάσσοντας τους εργαζόμενους με τους άνεργους, με αποτέλεσμα πχ ένας μέσος 25αρης να έχει περάσει από ένα voucher, ένα πρόγραμμα κοινωφελούς εργασίας και στο ενδιάμεσο να ήταν άνεργος με μικρά διαλλείματα που δούλευε πωλητής σε call center. Δημιουργείται λοιπόν ένα γκρίζο φάσμα μισοανεργίας-μισοεργασίας και εγκλωβισμένοι σε αυτό είμαστε όλοι μας ή έτσι τουλάχιστον θέλουν. Σε αυτές τις συνθήκες λοιπόν είναι μια καινούρια πρόκληση να οργανωθούν όλες αυτές οι πολυδιασπάσεις της εργατικής τάξης (voucherαδες, πεντάμηνοι, επισφαλώς εργαζόμενοι) καθώς αν και υπάρχουν σωματεία που εκκινούν από ταξικές θέσεις, δεν καταφέρνουν να συσπειρώσουν με σταθερό τρόπο αυτό το δυναμικό γιατί και δύσκολο είναι αντικειμενικά να το προσεγγίσει λόγω της εφήμερης φύσης της εργασίας τους αλλά κυρίως επειδή ηγεμονεύονται ακόμα από τις παλιές μορφές του εργατικού κινήματος. Δε μπορεί και δε θέλει να εκφράσει τα συμφέροντα των εργαζομένων και της νέας βάρδιας ο αστικοποιημένος συνδικαλισμός. Ένας συνδικαλισμός ταυτισμένος με τα συμφέροντα εργοδοτών, κυβερνήσεων. Ταυτισμένος με την ΕΕ και τις μεταρρυθμίσεις που διαλύουν τα δικαιώματά μας. Ένα συνδικαλισμό ταυτισμένο στα μυαλά εργαζομένων και νεολαίας με τη διαφθορά και τα χλιδάτα συνέδρια μοιράσματος καρεκλών, αλλά και χρηματοδοτήσεων που πλέον απορρέουν από το ΕΣΠΑ. Η Attack θέλει να δώσει φωνή σε όλους αυτούς τους ανθρώπους για να αγωνιστούμε, θέλει όμως και να βρει και τα ταξικά ανεξάρτητα σωματεία ώστε όλοι μαζί να συντονιστούμε και τους διαχωρισμούς που μας επιβάλλουν να τους σπάσουμε στην πράξη. Αυτό έγινε και όταν το καλοκαίρι του 2015 απλήρωτοι voucherαδες από όλη την Αττική συγκεντρώθηκαν σε σύσκεψη και με πρωτοβουλία της Attack για να διεκδικήσουν τα δεδουλευμένα τους. Αποκορύφωμα των προσπαθειών μας θεωρούμε το κίνημα των 5μηνων όπου συμμετείχαμε και βοηθήσαμε στο συντονισμό επιτροπών πεντάμηνων ανά περιοχές, εργατικών λεσχών αλλά και σωματείων ΟΤΑ ώστε να δώσουμε την μάχη για προσλήψεις στο δημόσιο, για τις προσλήψεις και των εργαζομένων στα προγράμματα συγκεκριμένα. Μάχη εν τέλει για μόνιμη και σταθερή δουλειά! Με τις προσπάθειες μας και κυρίως την ηρωική στάση των εργαζομένων επετεύχθητε τελικά παναπτικός συντονισμός και δημιουργήθηκε το συντονιστικό πεντάμηνων που για έναν μήνα κατασκήνωσε μπροστά στο Υπουργείο εργασίας, που έκανε κατάληψη στα γραφεία της υπουργού Ανεργίας Αντωνοπούλου και βγήκαν όλα τα ΜΜΕ να μας καταγγείλουν ως τρομοκράτες! Αυτοί οι αγώνες με τις αδυναμίες τους μας δείχνουν το δρόμο και για την συνέχεια! Μας δείχνουν το δρόμο και για την μάχη του ασφαλιστικού που έρχεται να περάσει και η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

Πως απαντάμε;

Σε αυτόν τον νέο εργασιακό μεσαίωνα που εγκαθιδρύεται μέρα την μέρα, νομοσχέδιο το νομοσχέδιο εδώ και 7 χρόνια θα πρέπει να απαντήσουμε με την ορμή της γενιάς που της τα πήραν όλα, μαζί και το μέλλον της. Αυτή η γενιά θα βρει τα νέα εργαλεία που θα βάλουν πλάτη στο εργατικό κίνημα εν γένει και θα του δώσουν το χαρακτήρα και την δυναμική που χρειάζεται για να γίνει ξανά επικίνδυνο και αποτελεσματικό. Κόντρα στις λογικές της ΓΣΕΕ και του κυβερνητικού και αστικού συνδικαλισμού στους αγώνες που έρχονται, στον αγώνα του ασφαλιστικού, στο επόμενο εργασιακό νομοσχέδιο να αναζητήσουμε τις μορφές και το περιεχόμενο του αγώνα που μπορεί να εμπνεύσει και να κερδίσει. Δεν θέλουμε να καταργήσουμε τα σωματεία, ούτε απλά να καλύψουμε τις αδυναμίες τους. Θέλουμε να γίνουμε η συγκολλητική ουσία που θα φέρει τον κόσμο της εργασίας ξανά στο δρόμο και κοντά στο σωματείο του, να φτιάξουμε νέα σωματεία όπου δεν υπάρχουν. Να βρει ο άνεργος, ο επισφαλώς εργαζόμενος ένα μέρος όπου η φωνή του ακούγεται και δεν πνίγεται στις φωνές του αφεντικού του ή στην απογοήτευση ενός σπιτιού με δυο ανέργους. Να γίνουμε η μαγιά για ένα νέο εργατικό κίνημα στο ύψος των περιστάσεων της εποχής μας και με τους Γάλλους αδερφούς μας που είναι στους δρόμους κόντρα στο εργασιακό νομοσχέδιο του Ολλαντ και της Ελ Κομρί και με την νεολαία της γης όλης να κραυγάσουμε περήφανα «Σκλάβοι του 21^{ου} αιώνα δεν θα γίνουμε!».

ATTACK
ΣΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΙΣΦΑΛΕΙΑ

ΜΟΝΙΜΗ & ΣΤΑΘΕΡΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ
ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ - ΟΡΓΑΝΩΣΗ
ΙΣΗ ΑΜΟΙΒΗ ΓΙΑ ΙΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑ
AGAINST MODERN SLAVERY

mail: againstmodernslavery@gmail.com / www.attack.org.gr / τηλ: 6987802255